

SZABÓ SÁNDOR

JÓKAI JUBILEUMÁRA

A Múza tűzött babért homlokodra —
Kegyeltje vagy és hűséggel vezet ;
Visszavilágolsz letűnt századokra,
Lefested híven a derült jelent.
Teremtő elméd messze, égig szárnyal
S mivel odáig nem követhetünk :
Mesés világról zengzetes bűbájjal
Regéket mondasz már régtől nekünk.

Mily szép világ, a melynek légkörébe
Súgárzó lelked minket fölrepit :
Hevít nagyoknak örök dicsősége,
Megértjük a bú s nyomor könnyeit.
Szívünk dobog eszméért lelkesedve,
Fénylőbbnek látjuk így a csillagot —
S ha vágyva nézünk a jövőbe messze,
Látnokként azt is megmutathatod.

Szerelmes ifjú, ábrándos leányka,
 Lelkedből merit dús gyönyört, vigaszt.
 Szavad lágy dalként szívünket bejárja,
 Meggyászoljuk, kit könnyed elsirat.
 Hitves hűséget, férfi hő szerelmet,
 Gyermek szent érzést tőled megtanul
 S ha felgyújtád az érző honfi-keblet,
 Honáért lángol olthatatlanul.

S míg lelked kincsét bőven szerteosztod,
 Számodra néha csak tövis marad.
 Kertész is gyakran növel rózsabokrot,
 Melyről bimbókat maga nem szakaszt.
 De csöndes estén, hogy ha ül merengve
 S felé száll csodás, mesés illata,
 Édes jutalmát megtalálja benne,
 Ha parányából ő is szívhatja.

Miként gyermek figyel a dajka-szóra,
 E nemzet ajkad éppen úgy lesi,
 Minden szó onnan mintha zengőbb volna
 S fénylőbbek nyelvünk drága gyöngyei.
 S mert sötét éj is, bár homály borítja,
 Jósággal néha egy kis fényt derít —
 Nehéz napokban — jól emlékszünk arra —
 Te viditád fel mások lelkeit.

Jutalmul örök borostyánt szereztél,
Hervadás nem fér lombjához soha!
Messze időkig minden kikeletnél
Gyökere újabb hatást tűz oda.
S mivel múlandó, messze szálló évek
Sem irthatják ki szép lelked nyomát,
Míg nemzedékek megpihenni térnek,
Érző szívekben áldva élsz tovább!

Dr. Jókai Géza

Dr. Jókai Gézáné, sz. Trsztyánszky Jolán

Vály Ferenczné, szül. Jókai Eszter

Thérèse Kéray